

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

1. [Sentència 3745/2025](#), de 5 de juny, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs de cassació objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria referent al **nomenament pel sistema de lliure designació de funcionaris locals que provenen d'una altra administració** i aplicació supletòria del Reial decret 364/1995, de 10 de març.

La Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de data 15 de febrer de 2023, que, al seu torn, va confirmar les resolucions administratives de 14 i 26 de juliol de 2021 dictades per la Delegació del Govern a Madrid, que van denegar el cessament del funcionari públic recurrent adscrit al Servei Jurídic Delegat Provincial de l'Institut Nacional de la Seguretat Social de Madrid per poder prestar les seves funcions com a funcionari de l'Administració local, mitjançant la seva designació pel sistema de lliure designació.

Antecedents de la sentència:

- El senyor Lorenzo, funcionari adscrit al Servei Jurídic Delegat Provincial de l'Institut Nacional de la Seguretat Social, va sol·licitar el seu cessament al lloc que ocupava per poder prestar els seus serveis com a funcionari local. Aquesta sol·licitud va ser denegada expressament per resolucions del delegat del Govern a Madrid de 14 i 26 de juliol de 2021.
- Contra aquestes resolucions denegatòries, l'interessat va interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid que, mitjançant sentència de 15 de febrer de 2023, va desestimar el recurs.
- Contra la sentència del TSJ de Madrid, el senyor Lorenzo va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per interlocutòria de 25 de setembre de 2024, va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si el nomenament d'un funcionari de l'Administració general de l'Estat per a la cobertura d'un lloc de lliure designació en l'Administració local obliga, en tot cas, l'administració d'origen a cessar-lo en el lloc de treball que ocupava abans d'aquest nomenament o, per contra, si aquest nomenament no pot imposar-se a l'Administració general de l'Estat i, en aquest cas, la determinació de l'actuació procedent.
- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 54.1 i 67 del Reial decret 364/1995, de 10 de març, pel qual s'aprova el Reglament general d'ingrés del personal al servei de l'Administració general de l'Estat i de provisió de llocs de treball i promoció professional dels funcionaris civils de l'Administració general de l'Estat, així com els apartats 1r, 4t i 5è de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Fonaments jurídics del Tribunal Suprem:

En aquest cas, el precepte que s'ha d'aplicar és l'article 67 del Reial decret 364/1995, de 10 de març, i no l'article 54.1, que es va aplicar en les resolucions administratives recorregudes, ja que expressament regula:

«Els funcionaris de l'Administració general de l'Estat podran obtenir destinació en les administracions de les comunitats autònomes mitjançant la participació en concursos per a la provisió de llocs de treball o pel sistema de lliure designació.

En el primer cas, serà necessari que el funcionari hagi romàs dos anys en el lloc de treball de destinació des del qual participa. En el segon, es requerirà l'informe favorable del departament on presta els seus serveis. Si no s'emet aquest informe en el termini de quinze dies naturals, es considerarà favorable.

En ambdós casos, quan el funcionari pertanyi a un cos o escala que tingui reservats llocs en exclusiva, es requerirà l'informe favorable del ministeri al qual estigui adscrit el cos o escala.»

Davant l'absència d'una norma similar a l'Administració local, s'ha de considerar aplicable supletòriament l'article 67 del citat Reial decret 364/1995, de 10 de març,

per als nomenaments de funcionaris locals pel sistema de lliure designació que provinguin d'una altra administració.

La decisió de l'Administració general de l'Estat, en aquest cas, ha impedit que la resolució de l'Administració local hagi tingut eficàcia, ja que, en nomenar un funcionari d'una altra administració, la seva decisió estava condicionada a l'acceptació per part de l'administració d'origen, segons la normativa aplicable. És a dir, és sempre necessari que l'entitat local que pretengui nomenar un funcionari pel sistema de lliure designació tingui l'obligació de recaptar l'informe previ, preceptiu i favorable de l'administració d'origen.

Per tot això, i recordant sentències anteriors dictades per diversos tribunals superiors de justícia, la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima aquest recurs d'interès cassacional objectiu, ja que no s'havia sol·licitat el preceptiu informe de l'administració d'origen, com exigeix expressament l'article 67 del Reial decret 364/1995, de 10 de març.

2. [Sentència 760/2025](#), de 16 de juny, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs contenciós administratiu pel qual es confirma la validesa del Reial decret 1055/2022, de 27 de desembre, regulador del **règim jurídic aplicable als envasos i residus d'envasos a Espanya**.

La Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, en aquesta sentència, va desestimar el recurs contenciós-administratiu interposat per diverses associacions d'empreses gestores de residus contra l'aprovació i entrada en vigor del Reial decret 1055/2022, de 27 de desembre, d'envasos i residus d'envasos.

Els antecedents del procediment contenciós administratiu són els següents:

- El Consell de Ministres va aprovar el Reial decret 1055/2022, de 27 de desembre, pel qual es regula el règim jurídic dels envasos i residus d'envasos a Espanya.
- En data 24 de febrer de 2023, les representacions processals de les entitats mercantils Federación Española de la Recuperación y el Reciclaje (FER), Gremi de Recuperació de Catalunya, Asociación Española de Recicladores de Papel y Cartón (REPACAR), Asociación Nacional de Recicladores de Plástico (ANARPLA) i Asociación Nacional de Recicladores de Palets y Madera (ANREPA) van interposar recurs contenciós-administratiu contra l'RD 1055/2022, de 27 de desembre, regulador del règim jurídic aplicable als envasos i residus d'envasos a Espanya, davant la Sala Tercera del Tribunal Suprem.

Àrea de Presidència
Secretaria General

L'objecte del recurs contenciós-administratiu interposat davant del Tribunal Suprem va ser la impugnació parcial de l'RD 1055/2022, de 27 de desembre, regulador del règim jurídic aplicable als envasos i residus d'envasos a Espanya, pel que fa a determinats preceptes d'aquesta norma relatius a la nova regulació de la responsabilitat ampliada del productor d'envasos i residus d'envasos comercials i industrials.

Les entitats recurrents són associacions integrades per un gran nombre d'empreses de gestió de residus de les quals la seva activitat econòmica es veuria directament afectada, segons s'al·lega a la demanda, pel nou règim jurídic establert als articles 36.6, 38.2, 38.3, 45.5, 44.2 i 44.3 de l'RD 1055/2022, conforme al qual es suprimeix fins ara el mercat lliure d'envasos industrials i comercials, en obligar els productors d'aquests productes a lliurar-los en els punts de recollida determinats pel Sistema Col·lectiu de Responsabilitat Ampliada del Productor (SCRAP), llevat que es disposi d'un acord (autorització) del propi SCRAP per a la lliurament directa al gestor autoritzat triat per la indústria o comerç generador de residus.

Les al·legacions presentades per les entitats recurrents van ser:

- La nul·litat dels preceptes impugnats per ser contraris a la regulació de les obligacions i drets dels productors de residus establerts a la Llei 7/2022, de 8 d'abril, de residus i sòls contaminats per a una economia circular, i a la Directiva 2008/98/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 19 de novembre de 2008, sobre residus, d'acord amb el principi de jerarquia normativa.
- Que la imposició obligatòria de la gestió dels residus d'envasos industrials i comercials a través del SCRAP és arbitrària, com a conseqüència de la inexistència de la justificació tècnica d'aquesta mesura i de l'avaluació del seu impacte en l'expedient de tramitació de l'RD impugnat.
- Que la regulació jurídica establerta en l'RD impugnat resulta d'impossible compliment.
- La limitació de la llibertat d'elecció del gestor de residus comercials i industrials resulta contrària al principi de llibertat d'empresa.

La sentència desestima les quatre al·legacions basant-se en els següents arguments jurídics:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- En relació amb la primera al·legació, estima que la responsabilitat ampliada del productor, derivada del principi de “qui contamina paga”, ja es recollia a l'article 11 de la Llei 22/2011, de residus i sòls contaminats, i a la Directiva Europea 2008/98/CE. Tot i que la Llei 22/2011 va ser derogada per la disposició derogatòria primera de la Llei 7/2022, de residus i sòls contaminats per a una economia circular, aquesta nova llei dedica el seu títol IV a la «responsabilitat ampliada del productor» i a la Directiva Europea 2008/98/CE, de manera que no s'ha vulnerat el principi de jerarquia normativa.
- Tampoc es vulnera el principi de llibertat d'empresa, ja que els sistemes de responsabilitat ampliada del productor permeten celebrar acords amb els posseïdors finals dels residus d'envasos comercials i industrials, de forma que siguin aquests els qui, en nom dels productors, donin compliment a les obligacions d'organització de la gestió de residus, havent d'establir-se els mecanismes oportuns d'informació i finançament corresponents a cada una de les parts.
- Així mateix, afirma que en la tramitació de l'RD impugnat es va incloure una memòria valorativa de la gestió i organització dels residus d'envasos comercials i industrials.

Per tot això, la sentència resol desestimar íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat.

3. [Sentència 765/2025](#), de 16 de juny, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la declaració expressa de la **caducitat dels expedients administratius de gestió susceptibles de causar efectes desfavorables per als interessats**.

La Secció 2a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem va estimar el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada per la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Autònoma de València, que casa i anul·la pel que fa al procediment administratiu de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF), estimant parcialment el recurs contenciós administratiu deduït contra la desestimació presumpta, per silenci administratiu, ampliada a la posterior resolució expressa del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de la Comunitat Valenciana (TEAR), que va desestimar el recurs d'anul·lació de l'acord sancionador, declarant la nul·litat de la resolució economicoadministrativa, així com de l'acord de liquidació que en deriva en relació amb l'exercici 2010.

Els antecedents d'aquesta són els següents:

- El Sr. Rubén va presentar una reclamació davant el TEAR de la Comunitat Valenciana, que en data 2 de juny de 2020 va estimar parcialment les reclamacions relatives a l'IRPF dels exercicis 2010 a 2012 i a l'acord sancionador. Posteriorment, el recurs d'anul·lació interposat contra aquesta resolució va ser inicialment desestimat per silenci administratiu, i més tard, mitjançant resolució expressa de 26 de novembre de 2020, també va ser desestimat.
- Contra aquesta resolució del TEAR, es va interposar recurs contenciós administratiu davant del TSJ de la Comunitat Valenciana. La Secció Tercera d'aquest tribunal, mitjançant sentència de 17 de novembre de 2021, va desestimar el recurs presentat contra la desestimació presumpta, per silenci administratiu, del recurs d'anul·lació formulat contra l'acord del 2 de juny de 2020 del TEAR, pel qual s'havien estimat parcialment les reclamacions relatives a l'IRPF dels exercicis 2010 a 2012 i a l'expedient sancionador.
- Contra la sentència del TSJ de València, la representació processal de l'interessat va presentar recurs de cassació davant del Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de 10 d'abril de 2024, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si la manca de declaració expressa de caducitat d'un procediment de comprovació limitada, relatiu a un determinat concepte tributari (obligació tributària o element de l'obligació tributària) i període impositiu, determina la invalidesa de l'inici del posterior procediment d'inspecció respecte d'aquest concepte tributari (obligació tributària o element de l'obligació tributària) i període impositiu.
  - Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 104.5 i 139.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.

La sentència estableix els següents arguments jurídics:

- Que la necessitat de declarar formalment i exclusivament la caducitat dels procediments que hagin exhaurit el seu termini legal de durada, sense sotmetre aquesta decisió a la petició de l'interessat ni concedir a l'Administració una mena de facultat de decidir discrecionalment, ha estat reiterada per la doctrina de la Sala Tercera del TS en una jurisprudència constant.

És a dir: "no li és possible a l'Administració declarar o no la caducitat dels procediments iniciats d'ofici, a la seva voluntat o conveniència, sinó que l'ha de declarar, en tot cas, com a conseqüència del transcurs del temps màxim autoritzat en la llei".

- Aquesta doctrina jurisprudencial sobre la necessitat de declarar formalment i expressament la caducitat dels procediments que hagin exhaurit el seu termini legal de durada, sense sotmetre's aquesta decisió a la petició de l'interessat ni concedir a l'Administració una mena de facultat de decidir discrecionalment si declara o no la caducitat, també és aplicable als procediments de gestió, com el de comprovació limitada examinat, susceptible de produir efectes desfavorables o de gravamen a l'obligat tributari.

Per tant, havent-se, en el cas d'actuacions, produït la caducitat del procediment de comprovació limitada, cal que la caducitat d'aquest procediment sigui declarada formalment i expressament abans d'iniciar el mateix procediment o un altre de diferent en relació amb el mateix concepte tributari i període impositiu, ja que no es permet considerar vàlides les actuacions següents, llevat que fossin formalitzades.

- Es ratifica la doctrina jurisprudencial consolidada que «la caducitat del procediment de gestió, susceptible de causar efectes desfavorables o de gravamen, ha de ser declarada obligatòriament, sense que existeixi una suposada facultat de no declarar-la. Aquesta declaració de caducitat ha de ser expressa, d'acord amb el que disposa l'article 104.5 de la LGT, en relació amb l'article 103.2 del mateix text legal».
- «La manca de declaració expressa de caducitat d'un procediment de comprovació limitada, relatiu a un determinat concepte tributari (obligació tributària o element de l'obligació tributària) i període impositiu, determina la invalidesa de l'inici del posterior procediment d'inspecció respecte d'aquest concepte tributari (obligació tributària o element de l'obligació tributària) i període impositiu».

Per això, la resolució de la sentència afirma:

- Fixar els criteris interpretatius expressats en el fonament jurídic quart de la sentència.
  - Estimar el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada el 17 de novembre de 2021, per la Secció Tercera de la Sala del Contenciós Administratiu del TSJ de la Comunitat Valenciana, sentència que es casa i anul·la pel que fa al procediment relatiu a l'IRPF de l'exercici econòmic 2010.
  - L'estimar el recurs d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada pel TSJ de València, que casa i anul·la pel que fa al pronunciament relatiu a l'IRPF, exercici 2010, i estimar parcialment el recurs contenciós administratiu deduït contra la desestimació presumpta, per silenci administratiu, ampliada a la posterior resolució expressa del TEAR de la Comunitat Valenciana, que va desestimar el recurs de nul·litat en relació amb la liquidació i sanció de l'IRPF, exercicis 2010 a 2012, i va anul·lar l'acord sancionador, declarant la nul·litat de la resolució economicoadministrativa, així com de l'acord de liquidació del qual deriva en relació amb l'exercici econòmic 2010.
4. [Sentència 773/2025](#), de 17 de juny, de la Secció Quarta de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **impossibilitat de desistir d'un procés selectiu quan s'ha aprovat i publicat la llista d'admesos i exclosos**.

La qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència que es planteja en aquesta sentència és determinar si l'Administració pot desistir d'un procés selectiu una vegada aprovada la llista d'admesos i exclosos, sense acudir a la revisió d'ofici.

La sentència, que fixa la doctrina jurisprudencial, estableix que no és possible desistir del procés selectiu una vegada aprovada la llista d'aspirants admesos i exclosos, sense acudir a la figura de la revisió d'ofici dels actes nuls, ja que els aspirants no gaudeixen d'una mera expectativa de dret, sinó d'un dret cert i efectiu. Aquesta sentència suposa una conseqüència important per a la protecció dels drets dels aspirants i per a l'actuació de l'Administració.

Per això, la sentència resol en el sentit d'estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i deixar sense efecte la sentència dictada pel Jutjat del Contenciós Administratiu número 1 d'Ourense i la sentència del

TSJ de Galícia, que havien determinat que l'Administració pot desistir, per raons d'interès general, dels processos selectius una vegada aprovada la llista d'aspirants admesos i exclosos, ja que aquests només tenen una mera expectativa de dret.

5. [Sentència 781/2025](#), de 19 de juny, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs de cassació pel qual es desestima el recurs contenciós administratiu interposat pel president del Centre d'Investigacions Sociològiques contra la resolució de la Junta Electoral Central de 27 de juny de 2024, per la qual se li va imposar una **multa de 3.000 euros en un procediment sancionador per no haver comunicat l'enquesta realitzada en data**.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat pel president del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) contra la resolució adoptada per la Junta Electoral Central de 27 de juny de 2024, per la qual es va acordar imposar-li una multa de 3.000 euros, tipificada a l'article 153.2 de la Llei orgànica del règim electoral general, com a conseqüència d'haver incomplert el que disposa l'article 69.8, apartats 3 i 4, de la mateixa llei orgànica i el que disposa la Instrucció de la JEC 1/2024, en no haver comunicat a la JEC una enquesta per al seu posterior trasllat a les formacions polítiques.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La JEC, mitjançant resolució de 27 de juny de 2024, com a conseqüència de la denúncia del partit polític PP, va acordar imposar al president del Centre d'Investigacions Sociològiques una multa de 3.000 euros, tipificada a l'article 153.2 de la LOREG, com a conseqüència d'haver infringit l'obligació establerta a l'article 69.8, apartats 3 i 4, de la LOREG, ja que havia realitzat, durant el dia 26 d'abril de 2024, una enquesta "Flash" que va incloure 1.809 entrevistes a la població espanyola major de 18 anys, dos dies després de la carta del president del Govern de 24 d'abril de 2024 adreçada a la ciutadania per reflexionar, entre altres aspectes, sobre la seva continuïtat al capdavant de la Presidència del Govern. Aquesta enquesta es va realitzar sense comunicació prèvia a la JEC.

La dita enquesta es va fer pública el 29 d'abril de 2024.

Pel que fa a les dades tècniques, van ser 1.809 enquestes telefòniques a mòbils i telèfons fixos corresponents a 657 municipis espanyols de 50 províncies, amb un marge d'error de $\pm 2,4$ %.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La representació processal del Centre d'Investigacions Sociològiques va interposar un recurs contenciós administratiu davant del Tribunal Suprem contra la resolució de la JEC i indirectament contra la Instrucció de la JEC 1/2024, d'1 de febrer, d'interpretació de l'article 69.8 de la LOREG, sobre la realització d'enquestes d'intenció de vot per organismes dependents de les administracions públiques durant els períodes electorals (BOE núm. 29, de 2 de febrer de 2024).

La sentència estima:

- La legitimació del partit polític PP per personar-se a la causa, i considerar-lo part demandada en virtut de l'article 21.1.b) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

En aquest sentit, recorda que així es va considerar per interlocutòries del TS de 21 d'octubre de 2020, que van resoldre la qüestió de legitimació passiva en el recurs contenciós administratiu d'un partit polític denunciant davant la JEC que finalitza amb una sanció, en considerar que el partit polític ostentava un interès diferent del simple interès abstracte per la defensa de la legalitat.

- Considerar ajustada a dret la resolució de la JEC, per la qual es va imposar al CIS una sanció econòmica, ja que el que es tipifica a l'article 153.2 de la LOREG és el fet d'incomplir l'obligació de no haver comunicat prèviament i immediatament la decisió de realitzar l'esmentada enquesta sobre intenció de vot a la JEC; essent indiferent que la mateixa es fes pública.

I més encara si es té en compte que el Tribunal Constitucional, en sentència 14/2021, va entendre que la forma de tipificació prevista a l'article 153.1 satisfà les exigències d'especificitat i taxativitat en la descripció de l'il·lícit, per la qual cosa és conforme a l'article 25 de la CE.

- Declarar ajustada a dret la Instrucció de la JEC 1/2024, d'1 de febrer, d'interpretació de l'article 69.8 de la LOREG, sobre la realització d'enquestes d'intenció de vot per organismes dependents de les administracions públiques durant els períodes electorals (BOE núm. 29, de 2 de febrer de 2024).

6. [Sentència 799/2025](#), de 23 de juny, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa a la **devolució d'avalis bancaris per garantir deutes tributaris i el còmput del termini de prescripció per a l'abonament de les despeses** per la no devolució dels avalis bancaris per part de l'Administració tributària.

La Secció 2a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'interessat contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, de data 4 d'abril de 2022, que va desestimar el recurs tramitat per l'obligat tributari contra la resolució de la Junta Superior d'Hisenda de Galícia, que havia desestimat la reclamació formulada contra l'acord del Departament Central de Recaptació de l'Agència Tributària de Galícia, pel qual es va inadmetre la sol·licitud de reemborsament de les despeses de l'aval bancari presentat al seu dia per obtenir la suspensió de l'execució d'unes providències de constrenyiment.

El TS casa i anul·la l'esmentada sentència del TSJ de Galícia per estimar el recurs de l'obligat tributari contra la resolució de la Junta Superior d'Hisenda de Galícia. Així mateix, afirma que el termini per al còmput de la prescripció de la sol·licitud del reemborsament de les despeses de l'aval bancari, en els casos en què l'Administració incompleixi l'obligació de devolució de l'aval bancari, comença a comptar des del moment en què l'Administració retorna l'esmentat aval bancari, a petició de l'interessat.

Antecedents de la sentència:

- El Sr. Teòfil, ahora obligat tributari, va presentar davant el Departament Central de Recaptació de l'Agència Tributària de Galícia una sol·licitud perquè es procedís al reemborsament de les despeses ocasionades per un aval bancari presentat per aconseguir la suspensió del procediment de constrenyiment per un deute tributari.
- El Departament Central de Recaptació de l'Agència Tributària, en data 14 de juny de 2018, va acordar no admetre a tràmit aquesta sol·licitud.
- Contra l'acord de 14 de juny de 2018, l'interessat va presentar un recurs d'alçada davant la Junta Superior d'Hisenda de Galícia, que va ser desestimat per resolució de 22 de juny de 2020.
- Davant aquesta resolució desestimària de la Junta Superior d'Hisenda de Galícia, l'interessat va interposar recurs contenciós administratiu, que va recaure a la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, la qual, mitjançant sentència de 4 d'abril de 2022, va desestimar íntegrament el recurs contenciós administratiu, ja que va considerar que, d'acord amb el que disposen els articles 66 i 67 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, l'acció per sol·licitar el reemborsament de les

despeses de l'aval bancari havia prescrit, ja que havien transcorregut més de 4 anys des de la fermesa de la resolució que havia anul·lat les providències de constrenyiment, i que la devolució efectiva de l'aval bancari no havia interromput aquest termini, atès que la prescripció ja s'havia produït.

- Davant aquesta sentència desestimatòria, l'interessat va interposar, en temps i forma, recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de 8 de juny de 2022, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que les qüestions que planteja el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència són les següents:
    - Determinar, en cas de devolució d'unes garanties per part de l'Administració Tributària que no es facin en compliment de l'obligació de devolució d'ofici sinó a instància de part, un cop transcorregut el termini de 4 anys des de la fermesa de la resolució que va declarar ferm l'acte impugnat al qual servien de suspensió, en quin moment s'ha de situar el dies a quo del termini de prescripció del dret a sol·licitar el reemborsament del cost de les garanties.
    - Precisar si l'esmentat deure de retornar d'ofici les garanties prestades s'estén al reemborsament de les despeses causades per la prestació de les garanties indicades, en interpretació dels articles 30, 33.1 i 34.1.c) de la Llei general pressupostària i, en tot cas, si la imposició per la llei d'un deure a l'Administració, perquè ho dugui a terme d'ofici, sense requeriment, és compatible amb la prescripció extintiva del dret del ciutadà a obtenir aquest retorn.
    - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació, els articles 33.1, 66 i 67 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i l'article 66.5 del Reglament que desenvolupa la Llei general tributària, aprovat pel RD 520/2005, de 13 de maig, en matèria de revisió en via administrativa, sens perjudici que la sentència s'estengui a altres preceptes si així ho exigeix el debat finalment establert en el recurs, així com l'article 90.4 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Fonaments de la sentència:

L'Administració tributària està obligada a retornar d'ofici les garanties constituïdes per suspendre l'execució de les providències de constrenyiment, sense necessitat de requeriment previ dels interessats, ja que la no devolució d'ofici suposa unes càrregues innecessàries, impròpies i desproporcionades, alienes a una administració que hauria d'haver ajustat la seva conducta a la llei, quan es va comprovar que la devolució de les garanties (avals bancaris) no s'havia realitzat i, per tant, s'havia paralitzat il·legalment el reemborsament de les despeses que el manteniment d'aquests avals bancaris havia produït per a l'interessat.

El termini per al còmput de la prescripció del dret a demanar el reemborsament de les despeses de les garanties en els casos, com aquest, en què l'Administració incompleix el seu deure de retornar les garanties d'ofici (article 33 de la LGT i 66.5 del Reglament general de desenvolupament de la Llei general tributària en matèria de revisió, aprovat pel RD 520/2005, de 13 de maig), es comptarà des del moment en què l'Administració retorni la garantia que s'hagués constituït.

7. [Sentència 814/2025](#), de 24 de juny, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb l'**execució forçosa de l'enderroc de diverses construccions i la impossibilitat de declarar la caducitat/prescripció, admetent-se només la revisió d'ofici dels actes fermes nuls de ple dret.**

La Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de 2 de desembre de 2022, que va confirmar en recurs d'apel·lació la sentència del Jutjat del Contenciós Administratiu número 15 de Madrid, de data 19 de gener de 2022, per la qual es va declarar conforme a dret l'acord adoptat per la Junta de Govern Local de l'Ajuntament d'Alcalá de Henares (Madrid), que va ordenar l'execució forçosa subsidiària de l'enderroc de diverses construccions.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La Junta de Govern Local de l'Ajuntament d'Alcalá de Henares va adoptar, en data 4 de desembre de 2020, un acord referent a l'execució forçosa subsidiària de l'enderroc de diverses obres de construcció.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La representació processal de les senyores i senyors Angelica, Norberto, Araceli, Maximiliano, Bárbara i Moises va interposar recurs contenciós administratiu contra l'esmentat acord, que es va substanciar davant el Jutjat del Contenciós Administratiu número 15 de Madrid.
- El Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 15 de Madrid va desestimar el recurs contenciós administratiu mitjançant sentència de 19 de gener de 2022.
- Contra aquesta sentència, els interessats van interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de Madrid, el qual, mitjançant sentència de 2 de desembre de 2022, va desestimar el recurs d'apel·lació, declarant conforme a dret la sentència del Jutjat del Contenciós Administratiu número 15 de Madrid i, en conseqüència, declarant conforme a dret l'acord adoptat per la Junta de Govern Local de l'Ajuntament d'Alcalá de Henares.
- Contra aquesta sentència d'apel·lació, la representació processal de la part interessada va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 29 de juny de 2023, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si, essent ferma en via administrativa la resolució dictada en un procediment de restabliment de la legalitat urbanística que ordenava l'enderroc d'allò construït, es pot al·legar la caducitat o la prescripció d'aquest procediment amb motiu de la impugnació de la resolució que va acordar l'execució forçosa d'aquella.
  - Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 21.1, 34 i 47.1 e), en relació amb els articles 106.1, 84.1, 95, 99, 100 i 102 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques.

La sentència estableix en el seu fonament jurídic cinquè la doctrina jurisprudencial d'acord amb els arguments següents:

Sense entrar a valorar si en el present cas es donen els supòsits de nul·litat de ple dret, el que és clar és que «una cosa és la imprescriptibilitat de l'acció per declarar

la nul·litat de ple dret, davant la qual no es pot oposar, certament, la fermesa de l'acte administratiu, i així es consagra en l'article 106 de la Llei 39/2015 —que regula, precisament, el procediment de revisió d'actes fermes nuls de ple dret—, i una altra ben diferent que, per declarar-la, cal seguir en tot cas els canals procedimentals previstos específicament en l'ordenament jurídic amb els seus terminis corresponents; és a dir, els recursos administratius ordinaris o extraordinaris i el procediment de revisió d'ofici dels actes fermes nuls de ple dret de l'article 106 de la Llei 39/2015, també a disposició dels interessats».

En aquest sentit, conclou la sentència que, quan una resolució administrativa restrictiva de drets, com una ordre de restauració de la legalitat urbanística, assoleix fermesa, no es pot al·legar la caducitat o prescripció del procediment amb motiu de la impugnació de la resolució que n'acordi l'execució forçosa. La nul·litat dels actes administratius només es pot fer valer mitjançant un procediment de revisió d'ofici d'actes nuls, mantenint en un altre cas la seva eficàcia i essent susceptible d'execució forçosa.

8. [Sentència 848/2025](#), de 26 de juny, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la confirmació de l'acord de la Comissió de Classificació de Contractistes d'Obres de la Junta Consultiva de Contractació Pública de l'Estat que va **denegar la classificació d'una societat mercantil com a contractista d'obres en relació amb la solvència econòmica i financera**.

La Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, en aquesta sentència, va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència contra la sentència dictada el 13 d'octubre de 2021 pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va confirmar l'acord de la Comissió de Classificació de Contractistes d'Obres de la Junta Consultiva de Contractació Pública de l'Estat que, al seu torn, va denegar la classificació com a contractista d'obra a la mercantil.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- En data 9 de març de 2020, la Secretaria General Tècnica, per delegació del Ministeri d'Hisenda, va dictar una resolució per la qual va desestimar el recurs d'alçada interposat per la mercantil Compañía Levantina de Edificación y Obras Públicas S.A. contra l'acord de la Comissió de Classificació de Contractistes d'Obres de la Junta Consultiva de Contractació Pública de l'Estat, de data 25 de setembre de 2018, pel qual es va denegar la sol·licitud de classificació com a contractista de l'Estat a l'esmentada societat mercantil.

- Contra la resolució desestimàtoria del recurs d'alçada i contra l'acord de la Comissió de Classificació de Contractistes d'Obres de la Junta Consultiva de Contractació Pública de l'Estat, la representació processal de la mercantil Compañía Levantina de Edificación y Obras Públicas va interposar recurs contenciós-administratiu davant del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.
- La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid va desestimar, mitjançant sentència de 13 d'octubre de 2021, el recurs contenciós administratiu, confirmant les resolucions recorregudes per ajustar-se a dret.
- Contra la sentència del TSJ de Madrid, la representació processal de la citada entitat va interposar recurs de cassació davant del Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (Secció d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 9 de febrer de 2023, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que revesteix interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar «si per classificar com a contractista d'obres de les administracions públiques, a efectes d'acreditar la solvència econòmica i financera segons la normativa administrativa en matèria de contractes i mercantil, l'Administració està vinculada pel patrimoni net resultant del balanç de l'últim exercici dels comptes anuals aprovats o, des del punt de vista comptable, l'Administració pot valorar les sol·licituds de classificació sense estar vinculada per l'anterior».
  - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació les contingudes a l'article 79.1 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic; l'article 1 del Reial decret 817/2009, de 8 de maig, pel qual es desenvolupa parcialment la Llei de contractes del sector públic; i l'article 35 apartat d) del Reial Decret 1098/2001, de 12 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques.

La qüestió específica que aquí es planteja és que l'Administració denega la sol·licitud referida perquè considera que, tot i que en els comptes anuals de 2017 de la entitat mercantil recurrent constava un patrimoni net de 25,141 milions d'euros —quantia que excedia el llindar mínim per acreditar la solvència econòmica i financera—, no

tenia acreditada l'esmentada solvència tenint en compte «l'opinió modificada» amb excepcions de l'informe d'auditoria de comptes, atès que aquest reflectia excepcions i incerteses que impossibilitaven considerar els comptes anuals presentats com a prova suficient per acreditar la solvència econòmica i financera de la referida societat, donat que els riscos descrits en l'informe d'auditoria amb excepcions assolien una quantia conjunta de 58 milions d'euros que superava àmpliament la xifra del patrimoni net comptable.

D'acord amb aquesta dada, la sentència conclou que, conforme al que disposa l'article 79.1 de la Llei 9/2017, de contractes del sector públic, en relació amb els articles 87, 88 i 90 del mateix text legal —que fan referència a la solvència econòmica i financera i a la solvència tècnica dels contractes d'obres i de subministrament—, i en relació també amb el que disposa l'article 1 del Reial decret 817/2009, de 8 de maig, que regula els criteris tècnics de la solvència econòmica i financera per a la classificació d'empreses com a contractistes d'obres de les administracions públiques, la normativa vigent no contempla un sistema de valoració lliure de la solvència —en aquest cas, de la solvència econòmica i financera—, sinó que la Llei imposa a l'òrgan administratiu de classificació l'ús dels criteris que reglamentàriament s'estableixin d'entre els previstos en la pròpia Llei i que, en el cas de les societats, consisteix en un import mínim del patrimoni net de la societat segons el balanç dels comptes anuals aprovats i presentats en el Registre Mercantil corresponents a l'últim exercici fiscalitzat o, en defecte d'això, de l'últim exercici el període de presentació del qual hagi finalitzat. A això cal afegir la presa en consideració d'altres previsions legals, com les contingudes, en relació amb els préstecs participatius, a l'article 20.1 del Reial decret llei 7/1996, de 7 de juny, de mesures urgents de caràcter fiscal i de foment i de liberalització de l'activitat econòmica.

Per tant, a efectes de valorar la solvència econòmica i financera per a la classificació de les empreses, l'Administració queda primàriament vinculada als criteris reglamentàriament previstos que, en el cas de les societats, consisteixen en el lliar mínim de la xifra del patrimoni net del balanç de l'exercici que, conforme al Reial decret 817/2009, de 8 de maig, correspongui prendre en consideració.

Per tot això, en la resolució d'aquesta sentència s'acorda no estimar el recurs de cassació i, en conseqüència, s'avalua la sentència del TSJ de Madrid recorreguda.

9. [Sentència 894/2025](#), d'1 de juliol, de la Secció 1a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Canvi de la doctrina jurisprudencial en relació amb el **termini de caducitat i el còmput d'aquest, per a la interposició de**

l'incident de nul·litat per error judicial: tres mesos computats de data a data, incloent-hi el mes d'agost (article 293 de la Llei orgànica del poder judicial).

La Secció 1a de la Sala Tercera del TS, en aquesta sentència, ha inadmetès la demanda per error judicial interposada contra la interlocutòria del Jutjat del Contenciós-Administratiu núm. 14 de Barcelona i contra la sentència i la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per haver transcorregut el termini de caducitat de 3 mesos.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El 10 de març de 2022, la representació processal de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària va sol·licitar autorització judicial d'entrada a l'immoble situat a la Rambla de Catalunya núm. 15, 1r 1a, de Barcelona, domicili de l'entitat VIOLA PÉREZ I ASSOCIATS, amb la finalitat d'obtenir la informació i la documentació, en suport paper, electrònic o d'un altre tipus, que permetés acreditar, determinar i quantificar, si escau, les obligacions tributàries a les quals feien referència les actuacions inspectores que s'havien iniciat.
- Per interlocutòria judicial de 14 de març de 2022, el Jutjat del Contenciós-Administratiu núm. 14 de Barcelona va estimar l'autorització judicial d'entrada, en entendre que s'havia justificat l'existència d'indisidències de la comissió d'infraccions tributàries.
- Per part de l'entitat mercantil inspeccionada es va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada interlocutòria judicial d'entrada en domicili davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que va ser desestimat per sentència de 7 d'octubre de 2022.
- Contra la sentència del TSJ de Catalunya, l'entitat interessada va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala Contenciosa Administrativa va inadmetre el recurs de cassació mitjançant providència de 12 de juliol de 2023.
- Presentat incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència desestimatòria del TSJ de Catalunya, es va dictar interlocutòria desestimatòria en data 1 de juliol de 2024 per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.
- El 7 de novembre de 2024, la representació processal de la societat VIOLA PÉREZ I ASSOCIATS va interposar una demanda per error judicial contra la

interlocutòria del Jutjat del Contenciós-Administratiu núm. 14 de Barcelona, de 14 de març de 2022, per la qual s'autoritzava l'entrada en domicili d'aquesta entitat mercantil a fi d'obtenir informació i documentació; i contra la sentència del TSJC de 7 d'octubre de 2022 per la qual es desestimava la interlocutòria anterior, i contra la interlocutòria del TSJC d'1 de juliol de 2024, per la qual es desestimava l'incident de nul·litat interposat contra la sentència anteriorment esmentada.

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem no admet a tràmit el recurs de cassació contra les interlocutòries i la sentència anteriorment ressenyades, ja que entén que ens trobem davant un supòsit d'extemporaneïtat, atès que la demanda per error judicial no es va interposar dins el termini de tres mesos establert a l'article 239.1.a) de la Llei orgànica del poder judicial. Havent-se desestimat l'incident de nul·litat d'actuacions mitjançant interlocutòria d'1 de juliol de 2024, notificada el 5 de juliol de 2024, la demanda d'error judicial es va presentar el 7 de novembre de 2024.

La Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència, estableix una nova doctrina respecte al termini per interposar recurs de cassació contra les interlocutòries d'incident de nul·litat d'actuacions, i en aquest sentit, determina:

- Que el termini d'interposició de demanda per error judicial no és un termini processal, sinó substantiu, de caducitat, que es regeix per les normes de l'article 5.2 del Codi civil.
- Per això, el termini s'ha de computar de data a data, sense descomptar els dies inhàbils ni tampoc el mes d'agost, ja que el caràcter inhàbil afecta les actuacions judicials (article 183 de la Llei orgànica del poder judicial) i no arriba als terminis substantius establerts per a l'exercici d'accions.
- En conseqüència, les previsions contingudes a l'article 128.2 de la Llei 39/1998, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, no són d'aplicació per al còmput dels terminis per a l'exercici d'accions per error judicial. Aquest precepte estableix que durant el mes d'agost no correran els terminis per a la interposició del recurs contenciós administratiu, però ni ens trobem davant un termini processal –sinó substantiu– ni es tracta d'un recurs contenciós administratiu – els terminis i tràmits del qual estan regulats a la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa–, sinó que constitueix un remei judicial que té com a única finalitat la de constituir un pressupòsit per a l'ulterior exercici d'una acció indemnitzadora per responsabilitat patrimonial de l'Estat, i que es troba regulada a l'article 293 de la Llei orgànica del poder judicial.

10. [Sentència 898/2025](#), d'1 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu pel qual s'estableix que la figura docent de professor universitari substituït amb dedicació parcial pot subsumir-se en la previsió de compatibilitat establerta a l'article 4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'**incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques, per als professors universitaris associats**.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Advocacia de l'Estat, en representació i defensa de l'Administració de l'Estat, contra la sentència dictada el 30 de març de 2023 per la Secció Sisena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en la qual es va reconèixer a l'aleshores recurrent el seu dret a compatibilitzar l'activitat com a membre de la Guàrdia Civil amb l'activitat pública de professor universitari interí de dret administratiu a temps parcial, amb la categoria assimilada a la de professor universitari associat per part de la Universitat de Màlaga.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal del Sr. Esteban va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Sisena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid contra la resolució de 24 de març de 2022 de l'Oficina de Conflictes d'Interessos de l'Administració general de l'Estat, integrada en aquell moment al Ministeri d'Hisenda i Funció Pública, per la qual es va denegar la sol·licitud de l'interessat de compatibilitzar la seva activitat com a membre de la Guàrdia Civil amb l'activitat de professor universitari interí de dret administratiu de la Universitat de Màlaga a temps parcial, que havia assimilat aquesta categoria amb la de professor universitari associat, a l'efecte de les previsions de l'article 4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques.
- La Secció Sisena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, mitjançant sentència de 30 de març de 2023, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu, reconeixent-li el dret a compatibilitzar la seva activitat com a membre de la Guàrdia Civil amb l'activitat pública de professor universitari de dret administratiu —professor universitari interí a temps parcial— amb la categoria expressament assimilada a la de professor universitari associat, als efectes previstos a l'article 4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Administració de l'Estat va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- Un cop rebudes les actuacions i la documentació corresponent, la Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 18 de setembre de 2024, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació interposat en temps i forma.
  - Declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Fixar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si és possible que, a l'empara de l'autonomia universitària, qualsevol universitat pugui fer equivalent una categoria docent a la de professor associat a fi de procedir a aplicar l'article 4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques.
  - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, en aquesta sentència, estableix la doctrina jurisprudencial en el sentit següent:

- Que les figures de professor associat i professor universitari interí a temps parcial són assimilables a l'efecte d'aplicar l'excepció de la incompatibilitat establerta a l'article 4.1 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques, atès que en el moment de l'aprovació de l'esmentada llei «el professor universitari associat en règim de dedicació no superior a la del temps parcial i amb durada determinada» era l'única categoria docent, llevat d'alguna excepció en l'àmbit sanitari, que podia ser exercida per un funcionari públic com a segon lloc de treball, prèvia autorització de la seva compatibilitat.

En aquest sentit, recorda que l'aleshores vigent Llei orgànica 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària (LRU), havia creat la nova figura de «professor universitari associat en règim de dedicació no superior a la del temps parcial i amb durada determinada» i la provisió de les places d'aquesta categoria entre

especialistes de reconeguda competència que acreditessin exercir la seva activitat professional fora de la universitat.

Així ho va reconèixer expressament l'article 33 de la Llei de reforma universitària de 1983. En aquell moment, la LRU admetia la contractació tant a temps parcial com a temps complet. Però després, l'article 4 de la Llei d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques va limitar la compatibilitat als supòsits de «dedicació no superior a la del temps parcial».

- Després d'analitzar la legislació aplicable, concretament, l'article 4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques, els articles 40.3 i 35.2 del text refós de la Llei andalusa d'universitats, aprovat pel Decret legislatiu 1/2003, de 8 de gener, i els articles 16 i 17 del Conveni col·lectiu del personal docent i investigador laboral de les universitats públiques d'Andalusia, conclou:
  - D'una banda, que la plaça de professor universitari interí en la modalitat de temps parcial és equiparable amb la figura del professor universitari associat, als exclusius efectes del que disposa en matèria d'incompatibilitats l'article 4 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre.
  - I, d'altra banda, que la plaça de professor universitari substitut interí a temps parcial és subsumible en les previsions contingudes a l'article 4.1 de l'esmentada Llei d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques per al professor associat pels motius següents:
    - En primer lloc, perquè ambdues figures coincideixen en la dedicació parcial.
    - En segon lloc, perquè les dues figures també coincideixen quant al contingut funcional, ja que en ambdós casos limiten les seves funcions a les docents, amb exclusió de les activitats de recerca i de gestió d'altres categories laborals i cossos docents universitaris.
    - I en tercer lloc, que també tenen la mateixa finalitat: cobrir necessitats docents que no es poden resoldre amb els cossos docents.

Per tot això, el pronunciament de la present sentència és desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Administració General de l'Estat contra la sentència de la Sala del Contenciós

Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de 30 de març de 2023, en els termes i d'acord amb els fonaments jurídics assenyalats anteriorment.

11. [Sentència 799/2025](#), de 23 de juny, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa a la **devolució d'avals bancaris per garantir deutes tributaris i el còmput del termini de prescripció per a l'abonament de les despeses** per la no devolució dels avals bancaris per part de l'Administració tributària.

La Secció 2a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'interessat contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, de data 4 d'abril de 2022, que va desestimar el recurs tramitat per l'obligat tributari contra la resolució de la Junta Superior d'Hisenda de Galícia, que havia desestimat la reclamació formulada contra l'acord del Departament Central de Recaptació de l'Agència Tributària de Galícia, pel qual es va inadmetre la sol·licitud de reemborsament de les despeses de l'aval bancari presentat al seu dia per obtenir la suspensió de l'execució d'unes providències de constrenyiment.

El TS casa i anul·la l'esmentada sentència del TSJ de Galícia per estimar el recurs de l'obligat tributari contra la resolució de la Junta Superior d'Hisenda de Galícia. Així mateix, afirma que el termini per al còmput de la prescripció de la sol·licitud del reemborsament de les despeses de l'aval bancari, en els casos en què l'Administració incompleixi l'obligació de devolució de l'aval bancari, comença a comptar des del moment en què l'Administració retorna l'esmentat aval bancari, a petició de l'interessat.

Antecedents de la sentència:

- El Sr. Teòfil, alhora obligat tributari, va presentar davant el Departament Central de Recaptació de l'Agència Tributària de Galícia una sol·licitud perquè es procedís al reemborsament de les despeses ocasionades per un aval bancari presentat per aconseguir la suspensió del procediment de constrenyiment per un deute tributari.
- El Departament Central de Recaptació de l'Agència Tributària, en data 14 de juny de 2018, va acordar no admetre a tràmit aquesta sol·licitud.

- Contra l'acord de 14 de juny de 2018, l'interessat va presentar un recurs d'alçada davant la Junta Superior d'Hisenda de Galícia, que va ser desestimat per resolució de 22 de juny de 2020.
- Davant aquesta resolució desestimària de la Junta Superior d'Hisenda de Galícia, l'interessat va interposar recurs contenciós administratiu, que va recaure a la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, la qual, mitjançant sentència de 4 d'abril de 2022, va desestimar íntegrament el recurs contenciós administratiu, ja que va considerar que, d'acord amb el que disposen els articles 66 i 67 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, l'acció per sol·licitar el reemborsament de les despeses de l'aval bancari havia prescrit, ja que havien transcorregut més de 4 anys des de la fermesa de la resolució que havia anul·lat les providències de constrenyiment, i que la devolució efectiva de l'aval bancari no havia interromput aquest termini, atès que la prescripció ja s'havia produït.
- Davant aquesta sentència desestimària, l'interessat va interposar, en temps i forma, recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de 8 de juny de 2022, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que les qüestions que planteja el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència són les següents:
    - Determinar, en cas de devolució d'unes garanties per part de l'Administració Tributària que no es facin en compliment de l'obligació de devolució d'ofici sinó a instància de part, un cop transcorregut el termini de 4 anys des de la fermesa de la resolució que va declarar ferm l'acte impugnat al qual servien de suspensió, en quin moment s'ha de situar el dies a quo del termini de prescripció del dret a sol·licitar el reemborsament del cost de les garanties.
    - Precisar si l'esmentat deure de retornar d'ofici les garanties prestades s'estén al reemborsament de les despeses causades per la prestació de les garanties indicades, en interpretació dels articles 30, 33.1 i 34.1.c) de la Llei general pressupostària i, en tot cas, si la imposició per la llei d'un deure a l'Administració, perquè ho dugui a terme d'ofici, sense

requeriment, és compatible amb la prescripció extintiva del dret del ciutadà a obtenir aquest retorn.

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació, els articles 33.1, 66 i 67 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i l'article 66.5 del Reglament que desenvolupa la Llei general tributària, aprovat pel RD 520/2005, de 13 de maig, en matèria de revisió en via administrativa, sens perjudici que la sentència s'estengui a altres preceptes si així ho exigeix el debat finalment establert en el recurs, així com l'article 90.4 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Fonaments de la sentència:

L'Administració tributària està obligada a retornar d'ofici les garanties constituïdes per suspendre l'execució de les providències de constrenyiment, sense necessitat de requeriment previ dels interessats, ja que la no devolució d'ofici suposa unes càrregues innecessàries, impròpies i desproporcionades, alienes a una administració que hauria d'haver ajustat la seva conducta a la llei, quan es va comprovar que la devolució de les garanties (avals bancaris) no s'havia realitzat i, per tant, s'havia paral·litzat il·legalment el reemborsament de les despeses que el manteniment d'aquests avals bancaris havia produït per a l'interessat.

El termini per al còmput de la prescripció del dret a demanar el reemborsament de les despeses de les garanties en els casos, com aquest, en què l'Administració incompleix el seu deure de retornar les garanties d'ofici (article 33 de la LGT i 66.5 del Reglament general de desenvolupament de la Llei general tributària en matèria de revisió, aprovat pel RD 520/2005, de 13 de maig), es comptarà des del moment en què l'Administració retorni la garantia que s'hagués constituït.

12. [Sentència 911/2025](#), de 3 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu en relació amb la **nul·litat de diversos preceptes del decret basc sobre la normalització de l'ús de les llengües oficials a les entitats locals d'Euskadi**.

la Secció 4 de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima parcialment el recurs d'interès cassacional interposat pel Govern Basc contra la sentència dictada, en data 28 de setembre de 2023, per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que casa i anul·la, únicament pel que fa a la nul·litat de l'article 12 del Decret autonòmic del País Basc 179/2019, de 19 de novembre.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal VOX PARTIT POLÍTIC va presentar recurs contenciós administratiu contra determinats preceptes del Decret autonòmic basc 179/2019, de 19 de novembre, que van emetre els consellers de Governança Pública i Autogovern i el de Cultura i Política Lingüística de l'Administració autonòmica del País Basc, i que es va publicar el 22 de novembre de 2019 al Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma del País Basc.
- La Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia del País Basc va dictar sentència, en data 28 de setembre de 2023, per la qual va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu i, en conseqüència, en la seva part dispositiva va declarar:

«Que hem d'estimar i estimem parcialment el recurs presentat per VOX PARTIT POLÍTIC contra determinats preceptes de la Llei 2/2016, de 7 d'abril, d'institucions locals d'Euskadi i el Decret autonòmic 179/2019, de 19 de novembre, que emeten els consellers de Governança Pública i Autogovern i el de Cultura i Política Lingüística de l'Administració autonòmica del País Basc i que es va publicar al Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma del País Basc el 22 de novembre de 2019 i, en conseqüència:

PRIMER.- S'anul·la l'article 9.2.

«2.- La planificació lingüística es dirigirà a possibilitar que les actuacions municipals puguin realitzar-se en eusquera. A aquest efecte adoptaran mesures tendents al funcionament del municipi en eusquera, especialment en els espais vitals de l'eusquera.»

SEGON.- S'anul·la l'apartat 1 de l'article 11.

«1.- Sobre la base de la competència pròpia municipal en matèria lingüística, els municipis, d'acord amb la seva situació sociolingüística, contemplaran, entre altres, i dins del marc previst en aquesta norma, els aspectes següents:

a) Els criteris d'ús oral i escrit de les llengües oficials en el funcionament intern dels òrgans de govern municipal.

b) Els criteris d'ús oral i escrit de les llengües oficials en el funcionament intern dels serveis municipals.

- c) El tractament de l'eusquera en les relacions orals i escrites amb les persones administrades i altres institucions.
- d) El format lingüístic dels documents estandarditzats.
- e) El tractament de l'eusquera en els actes públics.
- f) El tractament de l'ús de les llengües amb altres administracions.
- g) El tractament de l'eusquera en matèria de publicacions.
- h) L'eusquera en el paisatge lingüístic i en la retolació.
- i) Els criteris per a les traduccions i la interpretació.
- j) Els criteris lingüístics a utilitzar en l'activitat de foment, d'acord amb l'objecte i naturalesa de les activitats a subvencionar.
- k) Els criteris lingüístics en la contractació administrativa.
- l) Els criteris lingüístics en els anuncis, publicitat i campanyes publicitàries.»

TERCER.– S'anul·la l'article 12.

«Les entitats locals i altres entitats que conformen el sector públic local d'Euskadi planificaran i regularan, d'acord amb la situació sociolingüística, la utilització de l'eusquera com a llengua de servei i com a llengua de treball d'ús normal i general en les seves activitats, d'acord amb els criteris establerts en els articles següents.»

QUART.– S'anul·la l'article 18.1 incís «que pugui al·legar vàlidament el desconeixement de la llengua utilitzada», quedant per això amb aquesta redacció:

«1.– Les convocatòries, ordres del dia, mocions, vots particulars, propostes d'acord, dictàmens de les comissions informatives, acords i actes dels òrgans de les entitats locals, així com la resta de la documentació municipal, podrà ser redactada en eusquera, d'acord amb el que disposi la normativa aprovada per cada entitat local. En cas que la utilització de l'eusquera o del castellà per a la

redacció d'aquesta documentació pogués lesionar els drets d'algun membre de l'entitat local, se li proporcionarà una traducció en l'altra llengua oficial.»

CINQUÈ.— De l'article 24.3 s'anul·la l'incís primer.

«3.— Cada entitat local o qualsevol altra entitat que conformi el sector públic local d'Euskadi, atenent a les circumstàncies sociolingüístiques del seu àmbit territorial, determinarà els criteris de l'ús de les llengües en els procediments administratius iniciats d'ofici.»

SISÈ.— De l'article 27.1 s'anul·la l'apartat a).

«a) El personal de les entitats locals i de les altres entitats que conformen el sector públic local d'Euskadi, en primera instància, s'adreçarà al ciutadà o ciutadana en eusquera, i continuarà en la llengua que aquest o aquesta triï.»

SETÈ.— De l'article 27 s'anul·la l'apartat e).

«e) Els missatges verbals sense persona destinatària determinada emesos mitjançant dispositius automàtics, serveis d'informació telefònica, altaveus o similars es realitzaran en primer lloc en eusquera.»

VUITÈ.— De l'article 36 s'anul·la l'incís segon de l'apartat 2.

«A excepció d'aquells documents de caràcter gràfic o eminentment tècnic, que podran redactar-se en una de les llengües oficials.»

NOVÈ.— De l'article 36 s'anul·la l'apartat 7.

«7.— En les condicions d'execució del contracte es podrà incloure la regulació relativa a la llengua que s'emprarà en les relacions entre l'entitat contractant i la persona adjudicatària.»

DESÈ.— De l'article 36 s'anul·la l'apartat 8.b).

«b) Quan es presti el servei, l'adjudicatària procurarà que les relacions orals amb els ciutadans i ciutadanes siguin en eusquera. A aquest efecte, la persona treballadora de l'empresa adjudicatària començarà la conversa en eusquera i la continuarà en la llengua que triï la persona destinatària del servei. Els certificats, targetes, notes i altres escrits que l'empresa adjudicatària expedeixi als ciutadans

i ciutadanes durant l'exercici del servei es redactaran en la llengua oficial triada per l'usuari del servei.»

ONZÈ.– De l'article 36 s'anul·la l'apartat 10.

«10.– Les entitats locals i altres entitats que conformin el sector públic local d'Euskadi podran determinar que els estudis, projectes i treballs anàlegs encarregats a terceres persones per elles siguin redactats, almenys, en eusquera, excepte que la seva finalitat exigeixi la redacció en llengua castellana. Aquest requisit constarà en el plec de condicions dels contractes administratius que s'aprovin.»

- Contra la sentència de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia del País Basc de 28 de setembre de 2023, la representació processal del Govern Basc va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 9 d'octubre de 2024, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si les mesures que promouen el funcionament administratiu dels municipis en eusquera infringeixen el principi de cooficialitat per resultar excloents o desproporcionades en relació amb l'ús del castellà».
  - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació les contingudes als articles 3 i 14 de la Constitució espanyola, l'article 6 de la Llei orgànica 3/1979, de 18 de desembre, de l'Estatut d'autonomia del País Basc, l'article 7.1 de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, feta a Estrasburg el 5 de novembre de 1992 i ratificada per Espanya el 15 de setembre de 2001, i els articles 13.c) i 15 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, en aquesta sentència, estableix els fonaments jurídics següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- En primer lloc, recull la doctrina del Tribunal Constitucional i la jurisprudència de la pròpia Sala Tercera del Tribunal Suprem en relació amb el principi de cooficialitat lingüística. En aquest sentit, afirma que «comporta que tant el castellà, que és la llengua oficial de l'Estat (article 3.1 de la C.E.), com la llengua pròpia de la respectiva comunitat autònoma són llengües oficials en el seu àmbit territorial respectiu (article 3.2 de la C.E.). Ambdues llengües tenen igual posició en els respectius territoris pel fet que constitueixen el mitjà normal de comunicació entre els poders públics i entre aquests i els subjectes privats. Es tracta, en definitiva, de complir amb la finalitat de preservar el bilingüisme en aquelles comunitats autònomes on impera la cooficialitat».

Per a això, es remet expressament, entre d'altres, a les sentències del Tribunal Constitucional 87/1983, 82/1986, 83/1986, 84/1986, 123/1988, 74/1989, 337/1994, 31/2010, 137/2010 i 85/2023.

- En segon lloc, fa un al·legat a la cooficialitat de les llengües i a la necessitat de normalització.

En aquest sentit, afirma que «encara que la normalització lingüística tingui per objecte que una d'elles, la llengua pròpia de la comunitat autònoma, en aquest cas l'eusquera, requereixi el foment de l'ús cooficial, tanmateix, aquest incentiu, que pot comportar un eventual risc per a l'ordenació del pluralisme lingüístic que la Constitució i els Estatuts d'Autonomia estableixen, s'ha de fer de manera ponderada, com indica la STC 337/1994».

Això suposa que s'ha de respectar la cooficialitat evitant no només la preeminència, la preponderància o preferència d'una llengua sobre una altra, sinó també salvaguardar l'anomenada «opció lingüística» com el dret dels ciutadans d'escollir la llengua que prefereixin en les seves relacions amb les administracions públiques.

- En tercer lloc, analitza cadascun dels preceptes del Decret 179/2019 declarats nuls per la sentència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, considerant que tots ells, excepte l'article 12, són nuls de ple dret ja que:
  - Respecte als articles 9 i 11.1, considera que «d'ambdós articles s'adverteix no només una preferència d'una de les llengües, l'eusquera, sobre l'altra, el castellà, conferint una preeminència que erosiona el sistema de cooficialitat abans exposat, sinó que a més, es desaira la denominada opció lingüística quan accentua la seva predilecció per una de les llengües cooficials...».

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Respecte als articles 24.3 primer incís i 27.1.a) i e), afirma que «convé reiterar, en relació amb aquests preceptes, que el sistema de cooficialitat no pot ser obviat o erosionat en funció de les circumstàncies sociolingüístiques, ja que ha de ser respectat en tot cas.».
- En relació amb els articles 36.2 segon incís, 36.7, 36.8.b) i 36.10, que fan referència a l'ús de l'eusquera en la contractació administrativa, la sentència afirma que «certament en la contractació administrativa es parteix d'un cert desenfocament inicial perquè el dret d'opció lingüística correspon no a l'administració, sinó a qui es relaciona amb l'Administració pública, que pot emprar qualsevol de les llengües oficials, aquella que prefereixi per comunicar-se amb les entitats locals».
- En relació amb l'article 12 del Decret 179/2019, afirma la seva legalitat ja que el considera ajustat a dret en la mesura que fa referència a la planificació i regulació de les llengües oficials, i això no suposa en cap cas la preferència o preeminència d'una llengua oficial sobre l'altra.

En conclusió, el pronunciament de la sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat pel Govern del País Basc contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia del País Basc, de 28 de setembre de 2023, que casa i anul·la únicament pel que fa a l'article 12 del Decret autonòmic basc 179/2019, de 19 de novembre.

13. [Sentència 915/2025](#), de 3 de juliol, de la Secció Quarta de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb l'obligació de l'Administració de **comunicar a les juntes de personal totes les comissions de servei del personal de l'Administració que han superat el termini legal de 2 anys**.

La Secció Quarta de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada el 22 de maig de 2023 pel Tribunal Superior de Justícia de Galícia, revocant íntegrament aquesta resolució i desestimant el recurs d'apel·lació interposat per la Xunta de Galícia. Es confirma així la sentència dictada el 28 de gener de 2022 pel Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 2 de Santiago de Compostela, que havia declarat el dret del sindicat recurrent a rebre la informació sol·licitada relativa a les comissions de servei del personal al servei de la Xunta de Galícia que havien superat el termini legal de 2 anys.

Els antecedents són els següents:

- La representació processal de la Confederació Intersindical Gallega (CIG) va interposar recurs contenciós administratiu, pel procediment abreujat, davant el Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 2 de Santiago de Compostela contra la desestimació presumpta, per silenci administratiu, del recurs d'alçada interposat contra la desestimació presumpta, també per silenci administratiu, de la sol·licitud presentada per la Secretaria del sector autonòmic de la Federació d'Administració Pública de la Confederació Intersindical Gallega a la Direcció General de Funció Pública de la Conselleria d'Hisenda de la Xunta de Galícia. En aquesta petició, es demanava informació i documentació en relació amb la pluralitat de comissions de servei que, en aquell moment, estaven concedides i que, segons s'afirmava, superaven el termini legalment establert de dos anys. En concret, es va sol·licitar còpia de les peticions realitzades respecte de cada comissió de servei, de les resolucions per les quals es van concedir aquestes pròrrogues i dels informes dels centres directius que justificaven els motius o necessitats per a l'atorgament de les pròrrogues de les esmentades comissions de servei.
- El Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 2 de Santiago de Compostela, mitjançant sentència de 28 de gener de 2022, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat, declarant la nul·litat parcial de la resolució presumpta recorreguda i reconeixent al sindicat recurrent el dret que, en el termini de 30 dies, «la demandada li faciliti còpia de les resolucions per les quals es van concedir pròrrogues a cada una de les comissions de servei i informes dels centres directius competents en què es va justificar o motivar la necessitat i urgència de les pròrrogues atorgades respecte de cada una de les comissions de servei identificades en la demanda».
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Xunta de Galícia va interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de Galícia. Aquest recurs va ser estimat per sentència de 22 de maig de 2023, revocant la sentència de primera instància i declarant conforme a dret la resolució administrativa recorreguda.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Confederació Intersindical Gallega va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 8 de gener de 2025, va acordar:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:
  - Si una organització sindical té dret a que se li faciliti informació sobre les comissions de servei i les seves pròrrogues concedides al personal al servei de l'Administració.
  - En cas afirmatiu, si la legislació sobre protecció de dades pot limitar o condicionar la informació que, si escau, hagi de subministrar-se a l'organització sindical sol·licitant.
- Identificar que les normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació són l'article 28 de la Constitució espanyola, l'article 10.3 de la Llei orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de llibertat sindical, i l'article 40.1 del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre.

La doctrina jurisprudencial establerta en aquesta sentència és la següent:

En primer lloc, es reconeix als sindicats com a institucions essencials del sistema constitucional espanyol (com reconeix, entre d'altres, la STC 8/2015) i s'afirma que, entre els drets que la legislació els atorga, hi ha el dret a rebre informació, reconegut expressament a l'article 10.1 de la Llei orgànica de llibertat sindical, així com el dret a la informació que les empreses posin a la seva disposició.

El dret d'informació de les organitzacions sindicals en les administracions públiques està reconegut a l'article 40.1 del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic.

Basant-se en la doctrina consolidada del Tribunal Constitucional i de la pròpia Sala Tercera del Tribunal Suprem, es reconeix que la informació sol·licitada per l'organització sindical, limitada a les 347 pròrrogues de les corresponents comissions de servei atorgades per la Xunta de Galícia en el moment de la sol·licitud, té cobertura legal en virtut del que disposa l'article 10.3 de la Llei orgànica de llibertat sindical i l'article 40.1.a) del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre.

A més, s'afegeix que les comissions de servei s'allunyen del criteri jurídic general segons el qual les administracions públiques han de proveir els llocs de treball mitjançant procediments basats en els principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat (article 78.1 del TRLEBEP), i que el concurs ha de ser el procediment normal de provisió de llocs de treball (article 79.1 del TRLEBEP). Per això, resulta raonable que els delegats sindicals puguin sol·licitar informació i vigilar la política de personal en aquesta matèria.

En segon lloc, la sentència aborda si el fet que aquesta informació contingui dades personals del personal funcionari afectat pot portar a denegar-la, com va resoldre la sentència d'apel·lació, o almenys condicionar-ne l'entrega, com va fer la sentència de primera instància.

A aquest efecte, es confronta el dret d'informació de les organitzacions sindicals amb el dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal, conclouent que «el rellevant és que hi hagi una relació deguda entre les dades personals sol·licitades i la funció sindical que es desenvolupa. Només quan aquestes dades siguin necessàries per a l'exercici de les tasques sindicals podrien considerar-se exceptuades del consentiment, però no quan es trobin desvinculades o es desconegui la seva relació amb aquestes funcions».

En tercer lloc, la sentència, davant la possibilitat de sol·licituds massives d'informació per part de les organitzacions sindicals, assenyala que, un cop acceptada la cobertura legal de la informació sol·licitada, així com la seva necessitat i adequació per a l'exercici de les funcions sindicals, el principi de proporcionalitat exigeix que aquesta informació es faciliti de manera respectuosa amb el dret fonamental a la protecció de dades personals dels funcionaris afectats, en la mesura que sigui tècnicament possible. Aquesta mesura existeix mitjançant la fórmula denominada «seudonimització».

En conclusió i com a doctrina jurisprudencial, la sentència finalitza assenyalant que «les juntes de personal i els delegats de personal tenen dret a demanar informació sobre les pròrrogues de les comissions de servei concedides per l'Administració, en virtut del que disposa l'article 10.3.1 de la Llei orgànica 11/1985, de 7 d'agost, de llibertat sindical, i l'article 40.1.a) i e) del Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, si bé l'Administració haurà de remetre aquesta informació seudonimitzada o mitjançant qualsevol altra tècnica anàloga prevista a la normativa vigent, de manera que quedi degudament garantit el dret fonamental a la protecció de dades personals dels funcionaris afectats».

14. [Sentència 930/2025](#), de 9 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb l'**oferta d'ocupació pública i la necessitat d'executar les convocatòries** de les places que s'hi inclouen en el termini de tres anys, i la interpretació de l'article 70 del Text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic.

La Secció 4a de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que casa, anul·lant la convocatòria de les places d'oferta d'ocupació pública de 2016 de les categories d'enginyer tècnic industrial i delineant de l'Ajuntament de Sevilla, i resol el recurs d'apel·lació declarant la inadmissibilitat per pèrdua d'objecte referent a la resta de la convocatòria de les categories de funcionaris també impugnades en instància.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal del Sr. Gregorio i altres demandants van interposar recurs contenciós administratiu, pel procediment abreuja, contra la resolució presumpta per silenci administratiu de la tinenta d'alcalde delegada de Recursos Humans de l'Ajuntament de Sevilla, de 23 d'agost de 2019, per la qual s'aprova la convocatòria en propietat d'una plaça d'arquitecte tècnic corresponent a l'oferta d'ocupació pública de 2016; una plaça d'enginyer tècnic industrial corresponent a l'oferta d'ocupació pública de 2016; tres places de delineant corresponents a l'oferta d'ocupació pública de 2016 i quatre places d'auxiliar administratiu, corresponents a l'oferta d'ocupació pública de 2016 (dues d'elles) i a la de 2017 (les altres dues).

Aquest recurs fou substanciat davant el Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 12 de Sevilla, que, mitjançant sentència de 16 de desembre de 2021, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Sevilla va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que, en sentència de 10 d'abril de 2023, el va estimar parcialment, declarant conforme a dret la resolució recorreguda.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la representació processal del Sr. Gregorio i altres demandants va interposar davant la Sala Tercera del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem recurs de cassació.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 15 de gener de 2025, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si el termini de tres anys establert a l'article 70 del Text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat pel Decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, s'ha d'entendre complert quan es desenvolupi íntegrament el procés selectiu dins del mateix o si, per contra, és suficient considerar-lo observat amb el fet que l'Administració publiqui la convocatòria.
  - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 70 del Text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, sense perjudici de la interpretació d'altres normes jurídiques si així ho fes necessari el procediment.

Aquesta sentència conclou que el termini de tres anys per executar les ofertes d'ocupació pública a què es refereix l'article 70 del Text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat pel Decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, s'ha d'entendre complert quan es desenvolupi íntegrament el procés selectiu de totes les places incloses a la convocatòria d'oferta d'ocupació pública, no essent suficient que l'Administració, dins d'aquest termini de tres anys, es limiti a publicar la convocatòria d'una o diverses places de funcionaris incloses en l'esmentada oferta d'ocupació pública, fixant aquesta interpretació com a jurisprudència.

15. [Sentència 1042/2025](#), de 17 de juliol, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relacionada amb les **sol·licituds presentades electrònicament** quan no s'ha finalitzat la prestació electrònica però s'han abonat les corresponents taxes.

La Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia del País Basc, de 30 de març de 2023, que, al seu torn, per via

d'apel·lació, va revocar la sentència dictada en data 13 de gener de 2022 pel Jutjat Contenciós Administratiu número 3 de Bilbao, i declara el dret del recurrent que l'Administració li concedeixi un termini de 10 dies hàbils per esmenar la manca de registre presentat per via telemàtica, a través de la plataforma Mercurio, juntament amb els documents aportats referents a la sol·licitud de modificació de residència i treball per circumstàncies excepcionals d'arrelament social, a la sol·licitud de l'autorització de residència i treball.

La sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i declara com a doctrina que, com a conseqüència de l'aplicació de l'article 68 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, en els supòsits de sol·licituds presentades per via telemàtica, quan no consti acreditada la presentació efectiva de la sol·licitud, però sí l'abonament de la taxa associada, l'Administració no podrà tenir per no presentada la sol·licitud ni declarar per decaigut en el seu dret el sol·licitant sense que prèviament se li requereixi perquè, en el termini de 10 dies hàbils, esmeni els defectes formals; és a dir, la sol·licitud i els documents que l'acompanyen.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal del Sr. Gerónimo, natural del Senegal, va presentar recurs contenciós administratiu en data 16 de setembre de 2021, contra la denegació presumpta, per silenci administratiu, de la Subdelegació del Govern de Bizkaia, de la sol·licitud de canvi de modificació de l'autorització de residència i treball per circumstàncies excepcionals d'arrelament social per la d'autorització de residència i treball. Aquest recurs es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 3 de Bilbao.
- En data 13 de gener de 2022, el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Bilbao va dictar sentència estimatòria.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Subdelegació del Govern a Bizkaia va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que, mitjançant sentència de 30 de març de 2023, va estimar el recurs d'apel·lació.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del Sr. Gerónimo va presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de 26 d'octubre de 2023, va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a «determinar si en aquells supòsits en què s'invoça la presentació electrònica d'una sol·licitud d'inici d'un procediment administratiu i no resulta acreditada la seva presentació efectiva, encara que sí l'abonament de les taxes associades a aquesta sol·licitud, es pot tenir per presentada la referida sol·licitud o, si escau, per decaigut el dret del sol·licitant, sense previ requeriment d'esmena».
- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació, l'article 217.3 de la Llei d'enjudiciament civil i l'article 68 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

La sentència, després d'analitzar l'article 217.2 de la Llei d'enjudiciament civil, que disposa «que incumbeix al demandat i a l'actor reconvingut la càrrega de provar els fets que, conforme a les normes que li siguin d'aplicació, impedeixin, extingeixin o enervin l'eficàcia jurídica dels fets als quals es refereix l'apartat anterior», i d'analitzar l'article 68 de la LPACAP, recollint la doctrina de la Sala Tercera del Tribunal Suprem referida al fet que l'article 71 de la LRJPAC, que té una redacció similar a l'article 68 de la Llei 39/2015, és d'aplicació en els supòsits de presentació telemàtica no finalitzada, de manera que no es pot tenir per decaigut el dret del sol·licitant sense previ requeriment d'esmena; doctrina recollida a la STS de 31 de maig de 2021 i a les de 16 de juny i 6 de juliol de 2021.

Per tot això, en aquesta sentència s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i es fixa com a doctrina jurisprudencial que, en virtut de l'article 68 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, en els supòsits de sol·licituds presentades per via telemàtica i no finalitzades, quan resulti acreditada la no presentació de les sol·licituds, però sí l'abonament de la taxa associada a aquesta sol·licitud, l'Administració no podrà tenir per no presentada la sol·licitud ni per decaigut en el seu dret el sol·licitant, sense que prèviament li concedeixi un termini de 10 dies hàbils per esmenar la presentació de la sol·licitud en forma, juntament amb els documents que l'acompanyin.

16. [Sentència 1.100/2025](#), de 24 de juliol, de la Secció Tercera de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional

objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb les **notificacions administratives efectuades per lliurament directe per empleats públics de l'Administració notificadora.**

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la lletrada de la Junta d'Andalusia contra la sentència de 24 de maig de 2021 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia en relació amb les notificacions d'actes i resolucions administratives efectuades per lliurament directe per part dels funcionaris públics de l'Administració notificadora.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Per resolució del Delegat Territorial d'Economia, Innovació, Ciència i Ocupació de la Conselleria d'Ocupació, Empresa i Comerç de la Junta d'Andalusia es va concedir a GAM Formación S.C.A. una subvenció de 68.910 euros per cobrir part dels costos de formació.

Posteriorment, el 21 de juny de 2017, el mateix organisme va declarar com a quantitat percebuda indegudament 43.284 euros, amb l'obligació de reintegrar aquesta quantitat, més 8.215 euros en concepte d'interessos de demora.

- Contra aquesta resolució, la representació processal de l'entitat beneficiària de l'ajut va interposar recurs potestatiu de reposició, que va ser desestimat per extemporani basant-se en els arguments següents:

«La notificació de la resolució de reintegrament de 21 de juny de 2017 es va realitzar de conformitat amb l'article 49.1.b) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, per lliurament directe d'un empleat públic del Servei de Formació per a Ocupació de Còrdova en data 29 de juny de 2017. Després de l'intent de notificació infructuós, i d'acord amb l'article 44 de la LPACAP, es va procedir a la publicació al BOE de 6 de juliol de 2017 i al BOJA de 4 de juliol de 2017; per la qual cosa no s'admet el recurs potestatiu de reposició per extemporani.»

- Contra aquesta resolució, la representació processal de l'entitat beneficiària de la subvenció va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia, que, mitjançant sentència de 24 de maig de 2021, va estimar parcialment el recurs interposat per l'entitat GAM Formación S.C.A., anul·lant la resolució per la qual

no es va admetre a tràmit el recurs potestatiu de reposició per extemporani, en considerar que les notificacions no estaven viciades per causa de nul·litat, ja que:

- D'una banda, fou realitzada per empleat públic i, malgrat la regulació escassa que fa la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques respecte a les notificacions efectuades per funcionaris públics de l'Administració notificadora, no hi ha cap inconvenient a aplicar de manera anàloga les presumpcions de veracitat i fefaciència en la distribució, el lliurament i la recepció o el rebuig de les notificacions que disposa l'article 22.4 de la Llei 43/2010, de 30 de desembre, del servei postal universal, dels drets dels usuaris i del mercat postal, al personal operador del servei postal universal (empleats del servei de Correos). Tot i que es troba a faltar una justificació de la utilització d'aquest mitjà de notificació.
- I, d'altra banda, van haver-hi dos intents de notificació en hores diferents.

La sentència del TSJ d'Andalusia conclou que la plenitud de drets i la tutela judicial efectiva aconsellen donar per vàlides totes les notificacions realitzades, fet que va tenir lloc el 7 de febrer de 2018, data en què l'actora va tenir coneixement del contingut de la notificació referida al reintegrament de part de l'import de la subvenció i va poder combatre'l mitjançant la interposició del recurs de reposició potestatiu, per la qual cosa estima parcialment el recurs contenciós administratiu interposat.

- Contra aquesta sentència estimatòria en part, la representació processal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria d'11 de maig de 2022, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si les notificacions que s'efectuen pels mitjans previstos a l'article 41.1.b) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, és a dir, el lliurament directe de les notificacions per empleat públic de l'Administració notificadora, han d'ajustar-se —o no— a les exigències establertes a l'article 42.2 de la mateixa llei, relatiu a les notificacions que es practiquen en paper, i si procedeix aplicar els principis i requisits del servei

postal universal establerts a l'article 22 de la Llei 43/2010, de 30 de desembre, a les notificacions realitzades per lliurament directe per un empleat públic de l'Administració notificadora.

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 41.1.b) i 42.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i l'article 22 de la Llei 43/2010, de 30 de desembre, sense perjudici que la sentència hagi d'estendre's a altres qüestions o normes si així ho exigís el debat finalment tratat en el recurs.

La sentència conclou que, en els supòsits de notificacions lliurades directament per empleats públics de les administracions notificadores, s'han de complir, a més dels requisits generals, les exigències establertes per a les notificacions en paper, incloent-hi la realització d'un segon intent en un dia diferent dins dels tres dies següents; però no resulten aplicables els principis i requisits establerts a la Llei 43/2010, de 30 de desembre, del servei postal universal, dels drets dels usuaris i del mercat postal (Correos) en aquest tipus de notificacions.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

17. [Sentència 1923/2025](#), de 30 d'abril, de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia. Recurs d'apel·lació en matèria de prescripció de la sol·licitud de l'abonament, per part d'un ajuntament, de les despeses produïdes en conveni administratiu marc no executat: article 25.1.a) de la Llei general pressupostària.

La Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, en aquesta sentència, estima el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Baeza (Jaén) contra la sentència dictada pel Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 3 de Jaén, de 23 de desembre de 2021.

Antecedents i fonaments jurídics:

- La mercantil AVRA va sol·licitar a l'Ajuntament de Baeza l'abonament de la quantitat de 307.633,10 euros corresponents a les despeses realitzades com a conseqüència de l'execució del conveni marc per al desenvolupament i actuacions de construcció d'un mercat de subministraments, galeria comercial,

aparcament públic i habitatges de protecció oficial al solar de l'actual estació d'autobusos, així com l'ordenació de la plaça de San Francisco i de l'actual edifici de mercat. El conveni va ser subscrit entre la Conselleria d'Obres Públiques i Transports i l'Ajuntament de Baeza el 30 de març de 2009, després del protocol signat el 26 de desembre de 2007.

- L'Ajuntament de Baeza va desestimar la petició d'aquest pagament, i contra aquesta resolució es va interposar recurs de reposició, que va ser desestimat per silenci administratiu. Contra aquesta resolució desestimària presumpta, la representació processal d'AVRA va presentar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 3 de Jaén, al·legant que havia prescrit l'acció per exigir el pagament de les despeses segons l'article 25 de la Llei general pressupostària, que estableix un termini de prescripció de 4 anys.
- El Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 3 de Jaén, mitjançant sentència de 23 de desembre de 2021, va estimar el recurs interposat en considerar que no era aplicable el termini de prescripció de l'article 25 de la Llei general pressupostària (4 anys), sinó que en aquest cas era aplicable l'article 1964.2 del Codi civil, en la seva redacció donada per la Llei 42/2015, que estableix un termini de 15 anys. Per tant, no havia transcorregut aquest termini, ja que la reclamació de l'abonament de les despeses es va produir el 6 d'octubre de 2020 i no prescrivia fins al 28 de desembre de 2020, tenint en compte la suspensió de terminis pel decret d'estat d'alarma durant la pandèmia de la COVID-19.

A més, la sentència del Jutjat indicava que el conveni preveia, en la seva clàusula cinquena, la creació d'un òrgan d'execució i control del conveni, i en la clàusula vuitena en regulava l'extinció i liquidació. En aquest sentit, la mercantil va enviar el 2 d'agost de 2012 a l'Ajuntament de Baeza un informe jurídic justificant la manca de viabilitat econòmica del projecte, sense que consti cap actuació més fins a la reclamació de les despeses objecte d'aquest procediment contenciós administratiu.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Baeza va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia, que va recaure en la Secció 1a de la dita Sala.
- La Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa, mitjançant sentència de 30 d'abril de 2025, va estimar el recurs d'apel·lació, considerant:

- Que en aquest cas era aplicable l'article 25.1.a) de la Llei 47/2003, de 25 de novembre, general pressupostària, que fixa un termini de prescripció de 4 anys, i no l'article 1964.2 del Codi civil.

L'article 25.1.a) de la Llei general pressupostària estableix:

“Llevat del que estableixen les lleis especials, prescriuran als quatre anys:

a) El dret al reconeixement i liquidació per la hisenda pública estatal de tota obligació que no s'hagués sol·licitat amb la presentació dels documents justificatius. El termini es comptarà des de la data en què va concloure el servei o la prestació determinant de l'obligació o des del dia en què el dret es pogués exercir.”

- Quant a la naturalesa jurídica del conveni marc, la sentència es remet a la del Tribunal Suprem de 16 de febrer de 2011, que afirma que els contractes interadministratius tenen naturalesa jurídica administrativa, donada la seva especial naturalesa pública que els distingeix dels contractes privats. Per això, és aplicable la normativa de dret administratiu i no la privada, ja que més enllà del seu àmbit contractual, es tracta d'una tècnica de cooperació entre administracions públiques per satisfer interessos públics, que s'ha d'interpretar i aplicar des de la perspectiva de l'interès públic, quedant la normativa privada com a supletòria. Per tant, en aquest cas, el termini de prescripció per sol·licitar l'abonament de les despeses generades pel conveni marc és el fixat a l'article 25.1.a) de la Llei general pressupostària, i no el de 15 anys de l'article 1964.2 del Codi civil.

En conseqüència, aquesta sentència estima el recurs d'apel·lació, revoca la sentència del Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 3 de Jaén i declara ajustada a dret la resolució de l'Ajuntament de Baeza impugnada.

La sentència no és ferma i s'hi pot interposar, en temps i forma, recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

18. [Sentència 554/2025](#), de 16 de juliol, de la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, en relació amb **l'ús de les llengües oficials a les universitats**.

La Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana estima per majoria el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Universitat de València contra la sentència dictada, en data 23 de setembre de 2024, pel Jutjat del Contenciós Administratiu número 5

de València, per la qual es va estimar el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de la rectora de la Universitat de València, revocant la sentència de primera instància i considerant ajustada a dret la modificació de l'article 10 del Reglament d'usos lingüístics de la Universitat de València.

Antecedents d'aquesta sentència:

- El 8 de juny de 2023, el Consell de Govern de la Universitat de València va acordar modificar l'article 10 del Reglament d'usos lingüístics de la Universitat de València, aprovat pel Consell de Govern el 30 de setembre de 2014.

L'article 10 modificat i objecte d'aquest procediment contenciós administratiu estableix que:

«Atès el deure estatutari de conèixer la llengua pròpia de la Universitat, es redactaran en valencià totes les comunicacions i documentacions que s'adrecen exclusivament al personal de la Universitat de València (PDI, PAS i PIF i qualsevol altre personal contractat), sense perjudici dels drets lingüístics reconeguts en la legislació vigent.»

- Contra l'aprovació de l'acord del Consell de Govern de la Universitat de València, pel qual es va modificar l'article 10 del Reglament d'usos lingüístics de la Universitat de València anteriorment transcrit, el Sr. XXXX va interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de València.
- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 5 de València, mitjançant sentència de 23 de setembre de 2024, va estimar el recurs contenciós administratiu, argumentant que, atès que la redacció de l'esmentat article 10 modificat presentava ambigüïtat, podia entendre's que el fet que totes les comunicacions i documentacions dirigides al personal al servei de la Universitat es redactessin en llengua valenciana no exclouria la possibilitat que també es redactessin en llengua castellana, ja que aquesta possibilitat quedava oberta per l'expressió continguda a l'article 10 modificat: «sense perjudici dels drets lingüístics reconeguts en la legislació vigent».
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Universitat de València va interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, argumentant que l'acord pel qual es modifica el Reglament d'usos lingüístics de la Universitat de València no afecta el dret lingüístic del personal de la Universitat ni altera el règim lingüístic existent

respecte a l'ús del valencià en l'àmbit intern de la institució. Així mateix, va al·legar que la modificació recorreguda manté l'ús del valencià a la Universitat com a llengua vehicular en l'àmbit intern i, pel que fa a la redacció dels documents que la Universitat adreça als funcionaris i a la resta del personal al seu servei, aquest ús no s'estableix de forma absoluta, ja que es preserva el dret dels ciutadans i ciutadanes establert en la legislació vigent i, respecte al personal al servei de la Universitat, també es garanteix aquest dret en incloure's a l'article 10 modificat la clàusula «sense perjudici dels drets lingüístics reconeguts en la legislació vigent», per la qual cosa es demana la revocació de la sentència de primera instància.

- La Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, mitjançant sentència de 16 de juliol de 2025, va estimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Universitat de València i declara ajustada a dret la resolució del Consell de Govern de la Universitat de València per la qual es va acordar modificar l'article 10 del Reglament d'usos lingüístics de la Universitat, d'acord amb els arguments jurídics següents:
  - La redacció anterior de l'esmentat article 10 ja contenia les determinacions relatives a l'ús de la llengua valenciana com a llengua vehicular de la Universitat en els seus efectes ad intra (no com a única oficial ni excoient). El que s'ha modificat, i que és objecte del recurs contenciós administratiu i d'aquesta apel·lació, és l'addició de l'incís relatiu al personal al servei de la Universitat, amb la salvaguarda dels drets lingüístics reconeguts en la legislació vigent. Més que una modificació en sentit estricte, es tracta d'una aclariment; en realitat, més aclareix que innova, atesa la generalitat del precepte originari.
  - L'única novetat inclosa en el precepte impugnat no restringeix els drets lingüístics de les persones afectades respecte a la situació anterior, sinó que simplement en posa de manifest la circumstància, subratllant la salvaguarda «sense perjudici dels drets lingüístics reconeguts en la legislació vigent».
  - Pel que fa a la regulació resultant de la modificació i al seu ajustament a dret, la sentència considera que no presenta cap obstacle de legalitat, ateses les potestats de l'Administració en relació amb el personal al seu servei i el principi de cooficialitat lingüística previst als estatuts i en la normativa de la mateixa Universitat.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat, ja que el magistrat Ricardo Barrio Martín hi va presentar un vot particular.